

KATEŘINA BRABCOVÁ

SOPKA

Sopka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kateřina Brabcová

Sopka – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SOPKA

KATEŘINA BRABCOVÁ

SOPKA

● ■ pointa

Těm, co se občas rádi zasní

Poděkování

Přesně 124 lidí si Sopku koupilo v předprodeji, ještě před tím, než vůbec vyšla. Spousta dalších byla u její přípravy a podpořila její vznik. Asi si umíte představit, že poděkovat jim všem jmenovitě – ač bych to moc ráda udělala – by zabralo spoustu dalších stran. Věřte ale, že jsem vám všem moc vděčná. Velký dík patří samozřejmě Pointě, především Veronice a Jackovi, kteří se mě ujali a se vším mi poradili. Pak jsou tu moji knižní kolegové, pan grafik Jiří, korektorka a zároveň redaktorka Věra a sazečka Maruška. I ti na knize odvedli obrovský kus práce. Nerada bych opomenula své přední recenzenty, Lukyho, Michala, Verču, Anežku a Helču. Poslední jmenovaná o Sopce jako jedna z mála věděla od samého začátku a vždycky věřila, že bych ji jednou mohla skutečně vydat. Poděkování si zaslouží i moji hlavní sponzoři, bez jejichž příspěvku by kniha vyjít nikdy nemohla. Je to akční západočeské město Vintířov, e-shop Moxie, který nabízí krásné ručně vyrobené šperky, Gymnázium Jaroslava Seiferta, takový můj další domov, a karlovarská Montessori mateřská školka Elipsa, jejíž tvůrčí nápady mě nepřestávají fascinovat. Díky moc vám všem!

I. ČÁST

1. KAPITOLA

Bezděčně zaúpěl, když se mu dláto zarylo hluboko do dlaně. Z rány okamžitě vytryskl proud krve a několik kapek skončilo na jeho pracovní zástěře.

„Ale ne, už zase!“ povzdychl si. To se mu tenhle měsíc stalo už potřetí.

Nenáviděl tuhle práci. Domů se vracel s obrovskými mozoly na rukou, piliny se mu z vlasů nedařilo pořádně vyklepat už několik týdnů a večer sotva viděl, když mu během dne prach nepříjemně podráždil oči.

Zvedl se, prošel dveřmi liduprázdné dílny a zamířil na dvůr, kde si poraněnou ruku opláchl pod proudem vody vytažené ze studny. Dlaň rychle ovázal cípem látky, který utrl z toho, co ještě před lety mohlo připomínat pracovní oděv, a na chvíli se posadil na jeden ze schůdků vedoucích zpět do míst, kde momentálně působil.

„Co má být zase tohle, za sezení venku tě tu vážně neplatím!“

Jistě, měl-li se jeho šéf někdy vrátit, teď byla vážně ta nejlepší chvíle.

Etien, jeho momentálně jediný pracovník, mu věnoval nakvašený pohled a následoval ho zpět do zaprášené dílny.

„Máš tu další prácičku, kamaráde.“ Jeho nadřizený mu se škodolibým úšklebkem předal návrh jakési kolébky.

„No tak, samo se to asi neudělá,“ popíchl ho znovu a prohnul se v zádech tak, že mu jeho špekáté břicho přeteklo přes mohutný opasek. Etien se při tom pohledu oklepal znechucením a prohrábl nákresy před sebou. Nenáviděl kolébky. Vlastně ho celá ta práce s prý „krásně vonavým dřevem“ pěkně štvala.

Etien nedávno oslavil šestnácté narozeniny. Byl to celkem urostlý kluk s ježatými věčně rozcuchanými vlasy.

Už tři roky žil sám s bratrem v malém domku, který jim zanechal otec, a jeho hlavním cílem bylo udržet si jakoukoliv práci. A právě to se mu zatím moc nedařilo. Během těch pár let už vystřídal čtrnáct zaměstnání, od zedníka až po pekaře. Nikdy ovšem nedokázal vydělat tolik, kolik by bylo v dané situaci potřeba. Se všemi příkazy a novými zákony, které byl, stejně jako ostatní, povinen dodržovat, nebylo snadné najít vždy něco na zahnání hladu.

Znovu se vrátil k vyřezávání malé loďky, které ho zaměstnávalo už týden. Byla to pěkná fuška. Další zbohatlík z města si pro svého synka objednal hračku a bylo na něm, aby ji pro něj vyrobil. Pořezaná dlaň ho nepříjemně pálila a pruh látky, kterým si ji nešikovně obmotal, se podezřele rychle barvil do červena. Utahaně si povzdychl.

„Copak, copak, ještě nám neskončila pracovní doba a my už jsme unavený? Koukej se vzchopit, lenochy si tu držet nehodlám!“ zpražil ho šéf dalším ze svých nemilosrdných pohledů. Na okamžik se odmlčel a chystal se pokračovat dál. Sám Etien by mu vůbec nevěnoval pozornost, kdyby se tón jeho hlasu náhle podezřele nezměnil.

„Eh, tohle je tak příšerně sádelnatý tělo. No fuj. Tohle fakt nesnáším,“ pronesl a Etienovi rázem došlo, co se stalo. Tělo jeho šéfa totiž ráčil okupovat jeho bratr Jeff.

V různých podobách se Etienovi zjevoval poměrně často, ale on si na to za tu dobu ještě nedokázal zvyknout a pokaždé ho to zaskočilo. Vlastně ani pořádně nevěděl, jak to dělá. Jeff měl tu schopnost nejspíš už od narození, pořádně se projevila ovšem až v jeho šesti letech. Šli s bratrem domů a Etiena si odchytil místní řezník a nařkl ho, že u něj krade maso. Chvíli se spolu dohadovali a Jeff jen sledoval, jak se jeho bratr klepe strachy. A pak ho napadl naprosto geniální argument, který by na jeho místě určitě pronesl. A přesně v tu chvíli se záhadně ocitl v jeho těle. Na to, aby řekl, co zamýšlel, však už nenašel ten správný čas. Jeffovo skutečné tělo se totiž okamžitě

skácelo k zemi a řezník tomu Etienovu přestal věnovat jakoukoliv pozornost.

Napoprvé to pro Jeffa byl sice šok, ale dokázal se vzpamatovat a využít této vlastnosti ve svůj prospěch. Od té chvíle začal cestovat v cizích tělech. Mělo to ovšem své problémy a jistá omezení. Musel třeba zamýšlenou oběť aspoň trochu znát, aby do ní dokázal proniknout. Také se v zapůjčeném těle nemohl zdržovat moc dlouho a pokaždé musel zanechat své tělo v jakémsi spánku, takže hrozilo, že se mu v tu dobu něco stane. Určitou roli hrála i vzdálenost. Pro Jeffa ale nic z toho nepředstavovalo velký problém. Na rozdíl od bratra spíše jednal, než přemýšlel, a všude se hned s přehledem zorientoval.

„Co tady sakra vyvádíš?! Víš, že nemám rád, když do něj lezeš!“ vyjel na něj Etien.

„Hele, tohle prostě nepočká. Okamžitě všeho nech a pojď domů, máme tu kšeft!“

„Jasně a mě kvůli tobě zase vyhodí, to určitě! Koukej odsud zmizet!“

„Počkej chvíli, ještě jsem ti ani neřekl, o co jde.“

„Jeffe, nebudu ti připomínat, kolikrát jsem už od tebe něco podobného slyšel. O tuhle práci nehodlám přijít!“

„Myslím, že po tomhle už žádnou práci nebudeš potřebovat!“

„Proboha, co je to tentokrát?!“ Znal návrhy svého bratra až příliš dobře. Založení vlastní pekárny, přestavění domu do podoby ubytovny pro pocestné... Toho už bylo.

„Fajn, zajímá tě to.“ Jeff se ovšem ani tentokrát nenechal jen tak odbýt: „Takže se za chvíli můžeme sejít doma.“

„Hej, hej, hej, hej... to není jen tak. Přece nemůžu jen tak odejít?“

„Klídek, vše zařízeno,“ zazubil se a vrátil tělo jeho majiteli. Ten po celou dobu neměl sebemenší tušení, co se s ním děje, a dál pokračoval tam, kde přestal – přesněji s nadávkami určenými svému podřízenému.

Etien nechápavě sraštil čelo a umanut si, že až přijde domů, bude muset Jeffa uškrtit.

Neuplynulo ani pět minut a na dveře malé truhlářské dílny zaklepal jakýsi chlapec. Otevřít šel překvapivě sám pan majitel a od malého poslíčka převzal přehnutý lístek. S údivem ho rozevřel a po písmenech četl. Když se konečně dostal na konec jediné věty, kterou vzkaz obsahoval, jeho tvář se roztáhla do blaženého úsměvu.

„Pro dnešek by to stačilo, mazej pryč. Už ať tě tu nevidím,“ obrátil se na Etiena. Ten jen pokrčil rameny, stáhl ze sebe svou pracovní zástěru a vyklepal z vlasů pár pilin. Pak neváhal už ani vteřinu a vyrazil ven.

K domku, kde s bratrem pobývali, to neměl daleko, a už se nemohl dočkat odpovědi na všechny své otázky.

„Cos mu tam, proboha, napsal?“ bylo to první, co ho zajímalo.

Konečně viděl Jeffa v jeho normální podobě. Ty kudrnaté vlasy velkého objemu k němu neodmyslitelně patřily. Byl o něco menší než Etien a jeho sluncem opálená kůže nesla řadu stále patrných jizev. Jeho hnědé oči právě prozkoumávaly obsah hrnce, nad nímž se skláněl.

„Mňam, mňam,“ zašklebil se a nabral svůj kuchařský výtvar na měchačku, aby ochutnal.

„Tak dozvím se to?!“ zamračil se Etien.

„Co bych mu tak asi psal?! Prostě jen to, že za ním za chvíli přijde slečna Elizabeth od vedle. Vždyť víš, jak po ní jede.“

„Fajn. A můžeš mi už laskavě říct, co se ti honí hlavou?“

„Přečti si to sám,“ podal mu zmačkaný lístek s podobiznou jakési dívky v horní části. Etien nemusel přemýšlet dlouho, aby se dovtípil, o koho se jedná, i když dotyčnou nikdy neměl tu šanci sám spatřit.

„Princezna Violet?!“ překvapeně se zamračil. Jediná dcera jejich současného krále byla dobře známa po celé Avónii, zemi, kde oba bratři žili. Nedalo se ovšem tvrdit,

že by se těšila všeobecné oblibě. Ano, její krása mohla být pro mnohé oslnující, byla to však z velké části ona, kdo momentálně vládl celému království namísto svého otce, a ne všechna rozhodnutí, která jeho jménem učinila, ulehčila poddaným už tak drsný život.

„Naše záruka celoživotního pohodlí!“ zazubil se Jeff.

Etien sjel pohledem z portrétu pohledné plavovlásky níže k nápisu, který obrázek doprovázel. Jeho ústa se nevědomky otevřela úžasem a celou grimasu doprovodil nechápavým zahučením.

„Unesena?!“ vydechl pak.

„Ano, traumatická událost pro celé království, trocha štěstí pro nás. Za její vysvobození nabízí nemalou odměnu, zajištění na celý život, chápeš? Už žádné hladovění, choulení se pod vrstvami dřavých kožešin! Už nikdy nebudeme muset žít tak jako teď!“

Jeff se při té představě celý rozzářil. Vždy věřil svým plánům a doufal v lepší budoucnost. Nehodlal se jen pro nic za nic vzdát. A tohle byla šance!

„Jeffe, tohle není pohádka. Krom toho, koukni, četl jsi to vůbec celý? *Všichni urození rytíři jsou srdečně zváni, aby se s požehnáním Jeho veličenstva krále Kornelia III., vydali na nebezpečnou výpravu s cílem jeho milovanou dceru lady Violet zachránit.*‘ Jsi snad urozený rytíř?!“

„Já ne, ale vy ano, sire,“ s úšklebkem svému bratrovi vysmekl poklonu. „Nemysli si, že jsem nic z toho nepromyslel. Pozítří se koná slavnostní hostina pro všechny, kteří hodlají nasadit svůj život, aby zachránili ten Violetin. A vy, lorde Rodericku, hodláte být mezi přítomnými.“ S těmito slovy napřáhl ruku, aby Etienovi ukázal dokonalý padělek listiny s potvrzením jeho titulu. „Popravdě to není úplně vymyšlené, lord Roderick skutečně žil, ale zahynul v bitvě asi před třemi lety. Nečekám, že by si ho někdo pamatoval, nepatřil zrovna mezi populární šlechtice.“

„Utratil jsi naše poslední peníze za získání nějakého hloupého padělků listiny urozenosti? Zbláznil ses?!“ Etien jako by vůbec neposlouchal, kam Jeffovo počínání vedlo. Celé ty dny se dřel, aby měli co do úst, a jeho milovaný bratříček si tu mezitím hraje na urozeného pana krále!

„Vnímáš mě vůbec?!“ obořil se na něj tentokrát Jeff. „Hele já vím, že ne všechny moje plány vedly k něčemu aspoň trochu užitečnému, v tomhle mi ale musíš věřit. Všechno to mám promyšlené a vysvobodit Violet pro mě nebude žádný problém,“ vysvětloval a narážel přitom na svou prazvláštní magickou schopnost. Dobře si uvědomoval, že udržet jejich dům v přijatelném stavu a konců i je dva alespoň naživu, když nic jiného, nebylo ničím dvakrát jednoduchým. Svou minulost nadobro ztratili, přítomnost nebyla zrovna příznivá a jediné, v co mohl doufat, byla o něco veselejší podoba budoucnosti.

Oba dva vyrůstali právě tady, v malém domku na kraji malé vesničky. Etienova matka po porodu zemřela, a on tak nejprve zůstal sám s otcem. Asi rok nato u dveří zaklepal jakýsi tulák s tím, že našel malé dítě a napadlo ho, že ho zde nechá. Etienův otec si nejdříve nebyl jist, jestli se zvládne starat o dva roční kluky, ale nakonec si nechal i malého Jeffa. Všechno probíhalo dobře, ale po čase zjistil, že jeho nevlastní syn má vlastnost, kterou ještě u nikoho nikdy neviděl. Kladl mu na srdce, aby o ní nemluvil, bál se, ale také Jeffovi věřil. Pak se i jeho obavy zmírnily a všechno šlo hladce. Ovšem jen do doby, kdy sám vážně onemocněl. Rok se s nemocí pral, přišel o práci, ale přes to ho to nesrazilo na úplné dno. Oba jeho synové mu pomáhali, jak jen uměli, ale ani to nestačilo. Zůstali sami.

„Proč já?“ vydechl Etien nakonec. Už neměl moc sil se s bratrem hádat.

„Eh, no... Řekněme, že někdo v mém postavení by si neměl se šlechtickým titulem zrovna zahrávat. A pak, jen

se na mě podívej! Kolik bych ti musel dát, abys uvěřil, že patřím mezi vyšší vrstvy?“

Alespoň něco se Jeffovi skutečně vyvrátit nedalo. Ne, nevypadal jako šlechtic. Nevypadal dokonce ani jako služebník některého z nich, ale tato pozice by se dala obhájit o trochu snáze. A přidá-li se k tomu čestné místo na Seznamu, jen těžko by mohl dostat šanci ucházet se o místo Violetina zachránce.

Jeff vlastně nikdy skutečně nepracoval. Alespoň ne tak, jak by si společnost žádala. Jeho náplň dne však sdílelo mnoho dalších, kteří pocházeli z jihu. Tato část země se totiž obecně těšila těm nejhorším životním podmínkám, které si kdo dovedl představit. Už po celé století byla správa jihu předána do rukou knížat namísto samotného krále. Ta si pak vytvářela vlastní pravidla, která sice byla často v rozporu s královskými nařízeními, pro obyvatele tohoto kraje však byla určující. Především to způsobilo naprosté zbídačení místních poddaných. Netrvalo to dlouho a zdejší obyvatelé, omezení stále menšími a menšími přídělky jídla a možnostmi výdělku, začali shánět obživu pro rodinu i jinými způsoby. Vytvořili si tajné spolky, které dokázaly proniknout do místních radnic a panských sídel a sem tam se zmocnit různých druhů zboží značně nelegální cestou. K členům této organizace patřil právě i Jeff. Jeho úkolem bylo tajně lovit v místních knížecích lesích a přivážet na černý trh zásoby srnčího masa. Případné dopadení by znamenalo uvržení do vězení na dobu úměrnou nakradenému materiálu. Přestože nikdo přesně nevěděl, kdo do organizace patří, byly vytvořeny takzvané Seznamy, kde se vedla evidence podezřelých osob. Jeffovo jméno v nich bohužel figurovalo více než jednou.

„Hele, slibuju, že to je naposledy, co tě o něco takového žádám. Já jen nehodlám dál trpět při pohledu na tvé sedřené ruce a to málo, co za všechnu tu práci dostaneš.

S těmihle penězi máme šanci se odsud dostat někam, kde ještě královské nařízení něco znamená," povzdechl si Jeff. Obecně jejich bídný styl života špatně snášel. Díky své pozici věděl, že mnohé rodiny jsou na tom ještě mnohem hůř, neušlo mu ale, že jen kousek dál na severu je tráva o dost zelenější.

„Co když to nevyjde?“ vzhlédl k němu nakonec Etien. Nemohl říct, že by se naději na změnu bránil, nápad mu však pořád přišel příliš nereálný.

„Tak se vrátíme zpátky, najdeme ti o něco lepší místo a budeme pokračovat tam, kde jsme přestali. Nic nám nehrozí.“

„Fajn, jak zní tvůj plán?“ Etien dospěl k rozhodnutí, že vyslechnout si předem všechna fakta jim oběma ušetří spoustu potíží. Hned, co mu Jeff sdělí, co má vlastně za lubem, mu může oznámit, co na plánu nesedí. Unaveně zabořil vidličku do podezřelé směsi rozvařeného zeleniny před sebou, kterou mu Jeff mezitím naservíroval, a ne příliš ochotně poslouchal.

„Tak zaprvé využijeme svou možnost jednoročního výjezdu mimo kraj s tím, že jedeme nakoupit materiál na opravu domu. Počítám s tím, že pak budeme vyslanci krále, takže se nás pravidla o zadržení nebudou týkat. Na hranicích by to tedy mělo být v pohodě, když na sebe nebudu nijak zvlášť upozorňovat. Seženeme ti nějaké hezké hadry a meč, nebo tak něco, abys rytíře aspoň trochu připomínal. Listinu urozenosti máme, takže na zámek by neměl být problém se dostat. Krom toho vítají každého, kdo by se Violet pokusil přivést nazpět. Zúčastníš se slavnostního zahájení záchranné výpravy, kde snad dostaneme podrobnější informace. A pak už to bude snadné. Najdeme místo, kde Violet drží, přenesu se do jednoho z vězňů a dostanu ji ven. Odměna je naše!“ Jeff dokončil svůj proslov a chystal se opustit jedinou místnost jejich společného domu.

„Počkej! Proč ji unesli?“ zastavil ho Etien.

„Nevím, na to snad bude dost času zeptat se za zámku, ne?“

„Nepřijde ti to trochu divný? Vždyť ani nevíme, kdo ji vlastně unesl. Jak se pak můžeme připravit na to, komu budeme čelit?!“

„Chápu, že tohle by za normálních okolností bylo podstatné, ale řekněme, že momentálně jsme v docela velký výhodě, když budeme dostatečně rychlí.“ Věděl, že Etien používání jeho nadpřirozené schopnosti zrovna neschvaluje, ale v tomhle případě přece musel i on uznat, že i nad těmi nejzkušenějšími rytíři budou mít navrch.

„No tak,“ Jeff se pokusil o co nejzoufalejší výraz, „dej tomu šanci.“

„Fajn!“ Etien na něj namířil vidličkou, kterou právě používal ke konzumaci Jeffova kulinářského výtvoru. „Ale tohle je úplně naposled, co se hodlám tvých plánů osobně účastnit!“

2. KAPITOLA

„Jak to tedy plánuješ s odjezdem?“ chtěl vědět Etien a se zájmem se dal do louskání vlašských ořechů, které Jeff minulý týden vyměnil za uloveného zajíce. Dlaň, kterou mezitím stihl alespoň trochu vyčistit a obvázat pruhem čisté tkaniny, sice pořád nepříjemně bolela, nějak se uklidnit ale musel, a zjistil, že prostá manuální práce je v tomhle ohledu ideální.

„Viděl bych to tak, že odsud vyrazíme, řekněme, zítra po poledni. Na hranicích jsme někdy k večeru a noc strávíme nedaleko zámku, ať pak můžeme přijet v poledne a večer se zúčastnit bálu a hostiny na počest rytířů.“ Jeff za vysvětlování kmital očima po pokoji a plánoval, co všechno se jim bude hodit s sebou. Popravdě se mu podobný nápad honil hlavou už pár dní, hned od doby, co se jim přede dveřmi objevil list s oznámením o Violetině únosu. Bratrovi se ale rozhodl návrh předložit až teď, když už o jejich případném budoucím počínání věděl mnohem víc.

„Počkej, bálu?!“ Etien si při louskání málem uříznul hned několik prstů, svou nešikovnost rychle zamaskoval a místo toho na Jeffa nevěřícně zíral. „Chceš snad, abych jakožto rytíř tančil na plesu s urozenými dámami?!“

„Nic na tom není a tančit zvládáš obstojně, tak co?“

Tohle ale nebyl problém, na který Etien narážel. Tancovat je oba učila stará pekařka, která dříve bydlela v domě kousek od nich a jejich otci pomáhala s výchovou. Vždycky se pyšnila historkou o tom, jak pracovala jako chůva jedné z knížecích dcerek, než se jí dívka zatoulala do lesa a tři dny ji nikdo nemohl najít. Jeffa i Etiena zvládla naučit základům stolování, slušné mluvy i několika stále oblíbeným panským typům tance.

„Chceš snad, abych se s nimi bavil?!“ Etien se podezřívavě zamračil. „Upřímně si nemyslím, že dokážu mluvit tak jako někdo z nich.“

„Co by na tom mělo být tak těžkého? Občas pochválíš nějaké šlechtičně šaty, pochlubíš se, kolik už jsi skolil medvědů a povyprávíš o tom, jak tvá matinka na zahradě pěstuje hyacinty.“

„Až na to, že nic z toho není pravda.“

„Jo a taky nejsi rytíř. Nemysli si, že to nechápu. Jen fakt nemám pocit, že tahle část plánu bude ta nejsložitější. Proboha, vždyť jsi četl tolik knih napsaných více než jedním z nich! Na místním trhu si myslí, že pracuješ pro některého z knížat, a říct něco, co by jen trochu opouštělo oblast slušných mravů, u tebe nepřichází v úvahu!“ Jeff na chvíli nechal sbírání všemožných předmětů z obrovské police nad stolem a pohlédl Etienovi přímo do očí. Ne, nebyli si ani v nejmenším podobní, přesto cítil, že bratry skutečně jsou, i když jim v žilách neproudila stejná krev. Jeff po svých skutečných rodičích nikdy nepátral, Etienova otce bral jako svého vlastního a ani teď po jeho smrti na tom nic nechtěl měnit. Věděl, že se s Etienem musí starat jeden o druhého, přestože to pro každého možná znamenalo něco trochu jiného.

„Tak to díky za poklonu,“ odfrkl si nabručeně Etien. Vždycky býval tím opatrnějším a uměl si představit bezpočet drobných detailů, na kterých by jejich nápady mohly selhat. „Jak si vůbec představuješ, že to tam bude probíhat?“

„No, přijedeme, ubytují nás, na zahajovací hostině sníme, co se dá, a vyslechneme si další pokyny od pana krále a jeho vojevůdců.“

„Proč nepošle svou armádu, aby Violet získal zpátky? Je to snad král, ne? Může si to dovolit.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Za války to bylo tak, že mu vojsko půjčovala knížata z různých oblastí. Nevím, jestli je může povolat i při ztrátě dcery. A krom toho šli

princezny vždycky zachraňovat princové, tak proč ne i teď?“

„Třeba proto, že tohle není pohádka?!“ Etiena občas Jeffův lehkomyšlný život naprosto vytáčel. Chápal, že se někdy vyplatilo nad něčím vůbec nepřemýšlet, měl ale pocit, že tohle nebyla zrovna ta nejlepší chvíle. Všechno se mu to zdálo až příliš jednoduché.

„Hele,“ Jeffovi se na tváři objevil shovívavý úsměv, „když to nevyjde, vrátíme se domů, jo? Slibuju.“

Etien se převálil na posteli. Tohle bylo poprvé po dlouhé době, co nemusel vstávat časně zrána. Řádně si to užil, ale tížilo ho pomyšlení na to, že se všechno zvrtné a oni zůstanou bez peněz. Také ho napadlo, že by možná mohl zajít za svým, teď už bývalým, šéfem, a slušně mu oznámit, že končí. Nakonec to nechal plavat. Bylo přece normální, že každou chvíli někdo zmizel či zemřel. Ať už byl zabit v bitvě, zajat, nebo ho skolila nějaká nemoc. Nikdo se po nikom zvlášť nesháněl, pokud nepatřil do jeho rodiny. Mistr truhlář si jednoduše najde jiného poskoka, kterého bude peskovat.

Venku se ozvaly podezřelé zvuky. Byla to koňská kopyta a cosi, co mohlo připomínat řehot. Etien vyskočil na nohy a šel se podívat, co se to děje.

„Jakej jsem?“ zazubil se Jeff, když seskočil z povozu zapřaženého za dva statné hnědé oře.

„Kdes k tomu přišel?“

„Půjčil! Co bys čekal?!“

Oba věděli moc dobře, co by se dalo čekat, Etien se ale raději rozhodl dál se nevyptávat. Jeff totiž systém půjčování chápal trochu jinak než ostatní. Místo dalších otázek tedy popadl jeden z pytlů, který mu bratr ukázal, a odvedl ho dovnitř.

„Mám se ptát, co v něm je, nebo to radši taky necháme bez povšimnutí?“ podezřívavě se zamračil, když pytel opřel o jeden z kavalců, na kterém spali.

„Jen ho otevři,“ zazubil se Jeff. Jeho spiklenecký pohled ale nevěstil nic moc dobrého.

Etien opatrně nakoukl dovnitř a prohrábl obsah jakýchsi látek válejících se na dně.

„Co to sakra je?“ zeptal se, zatímco se snažil alespoň část vytáhnout ven.

„Váš oblek, milosti,“ řekl obřadně Jeff a ukázal mu tmavě fialové kalhoty a stejnobarevnou košili se žlutým límečkem, které sám mezitím vyprostil z kupy dalšího oblečení.

„Ne! To si na sebe nevezmu! Jen se na to podívej!“

„To je nejhezčí, co se tam povaloval.“

„Kde tam?“

„No v divadle. Půjčil jsem si to z kostýmů.“ Jeff tenhle svůj tah pokládal za jeden z nejlepších. Dlouho si lámal hlavu s tím, kde seženou patřičné obleky, popřípadě kolik by za ně museli dát. Takhle ho to stálo dva skolené bažanty a králíka, na kterého náhodně narazil.

„Skvělý... A co budeš mít ty?“

„Já? No, tohle.“ Tentokrát zdvihl jednoduchou světle zelenou prošívanou košili a tmavě hnědé možná trochu obnošené kalhoty.

„Tak to ne, to chci já!“ Etien poprvé přestal myslet na problémy, které jim cesta přinese, a hodlal za svou roli v Jeffově příběhu konečně bojovat. Vymrštil svou ruku dopředu, aby Jeffův úbor zachytil a přitáhl k sobě. Sám Jeff byl však rychlejší a obratně ucukl zpět.

„Na lorda se nesluší, aby oblékal tak chudý oděv,“ upozornil bratra a opět trochu couvl.

„Dej to sem!“ vykřikl Etien a znovu se na bratra vrhl.

Tentokrát už Jeff tak rychlý nebyl. Oba do sebe narazili a skončili s výbuchem smíchu na podlaze.

„Dobře, ať je po tvém. Lord bude mít stejně mnohem víc možností. To budou samé hostiny se spoustou jídla, kam lidé jako ty nesmějí,“ prohlásil po chvíli Etien a šel

si svůj nový oblek zkusit. Jeff zůstal ještě pár minut sedět na zemi a dumal nad tím, jestli to jeho bratr myslel vážně.

3. KAPITOLA

Vše bylo připraveno. Koně zapřaženi, kočár naložen, všechny věci sbaleny a poskládány do dvou velkých kožených kufrů. Jeff seděl na místě kočího, upravoval si límec a netrpělivě čekal na svého bratra. Etien stál před zrcadlem a nevěřicně kroutil hlavou. On a šlechtic, jak v tohle někdo uvěří...

„Jeffe, já tě zabiju,“ neodpustil si tichou poznámku, když konečně opustil práh domu a pořádně zamkl. Ještě jeden pohled, aby se ubezpečil, že je vše zajištěno, a pak už nasedl do dřevěného povozu částečně krytého malou stříškou.

Bylo to poprvé, kdy na delší dobu opouštěl dům. Nerad se od něj vzdaloval, měl pocit, že tak nakonec přijde i o všechny ty vzpomínky, které s ním byly spojeny. O všechny zážitky s otcem. Ve své skříni stále přechovával některé z jeho osobních věcí, i když by za jejich prodej mohl dostat slušnou sumu peněz. Vlastně stále žasl nad tím, že s nimi už dávno něco neudělal Jeff. Nikdy neměl k podobným předmětům zvláštní vztah, ale tady nejspíš chápal, co pro Etiena znamenají. A koneckonců to tak možná cítil taky, i když by to nikdy nepřiznal.

„Tak jak se cítí Naše Veličenstvo?“ Jeff si teď neodpustil poznámku a nakoukl přes rameno do kočáru za sebou.

„Hádej,“ řekl ostře jeho bratr a uvelebil se na jedné z lavic tak, aby mu pod nohama nepřekážela zavazadla.

Už od včerejšího večera usilovně přemýšlel, co všechno zapomněli. Přece jen ani Jeff nemohl znát skutečný život mezi šlechtici, i když se k nim přibližoval mnohem častěji než kdokoliv jiný z jihu. I na jejich dvoře se totiž sem tam dalo něco sehnat. Etiena tak nadále svírala úzkost. Co když svou roli nezvládne? Co když mu jako

lordovi chybí nějaké osvědčení? Třeba nezná všechny informace ohledně rodu Rodericků a všichni to poznají. Tyhle otázky mu neustále vířily hlavou. Naposledy se ohlédl za jejich domkem. Ještě nebyl tak docela připraven ho, sice jen na čas, opustit. Všechno mu přišlo strašně rychlé. Co když to s Jeffem dostatečně nepromysleli? Plán sice měli, dbali i na detaily, rozdělili si práci, ale co když i to bylo málo?

„Jen klid, zkus si to užít,“ usmál se na něj povzbudivě bratr a dal koním povel. Teď už opravdu vyrazili.

„Takže ty si své jméno necháš?“ zajímalo Etiena, po tom, co se vzbudil z asi hodinového spánku. Bylo to zvláštní, obyčejně přes den usnout nedokázal a zvlášť ne v situacích, ze kterých se mu spíš dělalo špatně. Drncání kočáru ho nejspíš muselo uklébat tak, že na to všechno zapomněl.

Jeff se po tu dobu sice dost nudil, ale rozhodl se nechat bratra ve stavu nevědomí. Sám se pak snažil zorientovat se v mapě vypálené v tenké kůži. Koupil ji od nějakého kupce před dvěma lety, ale až teď ji mohl pořádně využít.

„Jo, jen ho prodloužím na Jefferson, to zní líp. Stejně, kdybych si vybral něco jiného, neslyšel bych na to.“

„Ale mé změněné jméno ti nevadí, co?“

„Náhodou, lord Roderick zní moc dobře. Mohl jsem ti vybrat někoho jiného a představuj se pak jako třeba takový sir Wesnirderas!“

Etien se při pohledu na Jeffa musel pousmát. Viděl to, co ani možná on sám ne – že se v životě nespokojí jen tak s něčím. Skutečně šťastný byl až ve chvílích, kdy se jeho dny plnily nebezpečím a zdánlivě bezvýchodnými momenty. Možná to byl ten důvod proč, i přes značný odpor otce, vstoupil do tajných spolků a začal se živit pytláčením v knížecích lesích. Etien by se nikdy k ničemu podobnému neodhodlal. Krom toho věděl, že ani samotný Jeff by ho v tomhle ohledu rozhodně nepodpořil.

Stačilo jen, že jeden z nich živil rodinu způsobem, který se pravidlům značně vymykal.

„Nechceš, abych to chvíli převzal?“ zeptal se bratra, i když věděl, že nabízet Jeffovi chvíli k odpočinku nemá smysl.

„Né, to se na lorda nesluší,“ zavrtěl hlavou. Svou novou roli přece musel brát vážně.

Cesta našťěstí probíhala docela hladce. Kočí ani jednou nezabloudil a nezdálo se, že by Jeffem sehnání koně byli těmi nejhoršími, které mohli dostat. Tohle všechno ovšem Etienovi nepřidalo na náladě. Nedokázal se zbavit myšlenky, že všechno je až moc jednoduché a někde prostě musí být háček. Naopak Jeff byl naprosto spokojen. Přesně takhle si to plánoval.

Několikrát se zastavili ve vesnici opodál, aby doplnili zásoby vody a nechali koně vydechnout. Přikoupili ještě pár falešných zlatých tretek, které jen podpořily lordův urozený původ, a stavili se také na pořádném obědě.

K večeru dorazili na hranice, aby tak konečně překročili pomyslnou čáru oddělující královskou a knížecí část země. Byl to Etien, kdo převzal otěže a vyjednal jednodenní propustku se správcem cesty. Běžný postup spočíval ve vypálení data, kdy se člověk musel vrátit zpět, na spodní stranu zápěstí. Nedošlo-li pak k dodržení tohoto pravidla a byl-li takový člověk chycen, čekal ho rok v žaláři a často i zabavení domu, kde předtím žil. Kontroly probíhaly poměrně často a nebylo moc způsobů, jak je obejít. I to byl jeden z důvodů, proč se Etien ani Jeff nikdy nepokusili o útěk na severní stranu země. Najít si práci bez kontroly data na zápěstí by bylo prakticky nemožné. Teď oba mohli jen doufat, že je královo požehnání vybaví dostatečně mocnými privilegii pro volný postup říší.

Za stmívání dorazili ke královskému zámku dostatečně blízko, aby jim k završení cesty stačila jen chvíle. Jeff se od přejetí hranic raději vyhýbal větším městům, a i teď

zvolil k přenocování malou mýtinu uprostřed lesa ne-
daleko cesty.

„Jak se tady asi musí žít?“ napadalo Etiena a svou otáz-
ku vyslovil nahlas, i když odpověď předem znal. Dala se
vyjádřit jedním prostým slovem – lépe.

Před asi sty lety bývala země ještě zcela pod králov-
skou mocí. Mezi severem a jihem tehdy nebyl žádný roz-
díl. Právě v jižním cípu ale došlo k revoltě lidí žádajících
svržení vlády tehdejšího krále. Povstání se postupně šíři-
lo celou zemí a králova vojska nestačila na jeho utlumení.
Knížata z jihu se tedy chopila příležitosti a nabídla svou
pomoc. Předtím ale s králem uzavřela dohodu o zisku
jižní části země výměnou za mír a udržení jedné šlech-
tické rodové linie u moci. Vznikla čtyři spojená knížectví,
která si sama určila pravidla pro poddané žijící na jejich
území. Nařízení krále tu sice měla být stále platná, všich-
ni ovšem věděli, že takhle to už dávno nefunguje. Obě
části země tak představovaly prakticky dva úplně odlišné
státy. Lidé ze severu neměli s průchodem žádný problém,
přesto se jich moc nenašlo. Opačný směr byl pak o dost
komplikovanější.

„Jednou, brácho, jednou tu budeme žít,“ vydechl s na-
dějí Jeff a promnul si své čerstvě označené zápěstí. Na
severní stranu země se oba podívali zatím jen třikrát. Jed-
nou s otcem, který jim však obvykle bránil v překračo-
vání hranic, protože věděl, že poznání života tady může
být celkem bolestivé. Po jejich prvním společném výletu
začali samozřejmě oba jeho synové vymýšlet způsoby,
jak do skutečného království proniknout, takové myš-
lenky ale obvykle k ničemu dobrému nevedly. Podruhé
sem oba vycestovali, aby na místních trzích prodali jele-
ní kůže, místními stále žádané zboží. Většinu zboží na
sever dokázali propašovat tajně, povoleno bylo jen určité
množství. Třetí výprava pak vypadala dost podobně, ne-
mělo smysl snažit se zůstat a schovávat se kdesi v lesích.

Po tom, co uvázali koně a zajistili kočár, si na ohni opekli brambory, které si dovezli ještě z domova. Oběma začala pomalu docházet slova, takže se raději uvelebili na několika pokrývkách přeložených přes sebe a zanedlouho usnuli.

„Dobré ráno.“

Jeff si promnul ospalé oči a úplně ho probudila až vůně čehosi, co mu Etien strčil přímo pod nos. Upřel na něj tázavý pohled a pak se pokusil zaostřit na pořádný kus chleba obložený několika plátky dušené šunky a trochou tvarohu, který si vezli s sebou.

„Myslel jsem, že na hostinu teprve jedeme,“ podotkl, když se do snídaně hladově zakousl. Krom toho přemýšlel, kde se v Etienovi vzala taková touha chystat jim jídlo v den, kdy se poprvé v životě bude vydávat za někoho jiného.

„No, myslel jsem, že jako lord si nesmím dovolit vypadat hladově,“ pousmál se, Jeff ale poznal, že i na tomhle úšklebku bylo cosi křečovitého. Do jejich příjezdu zbývalo už jen pár chvil.

Krajina se až podezřele změnila. Cesty byly upravené, pěkně vysypané štěrkem a pískem. Stromy vysázené hezky v řadách a sem tam zastřižené, aby vozům nepřekážely. Všude vládla atmosféra slávy a bohatství. Především tak by se dal popsat i zámek v Litomeli, hlavním městě Avónie – jakožto slavný a honosný, i když ne všichni v něm byli vždy spokojeni.

Etien si přelezl dozadu do vozu a znovu zkontroloval stav svého obleku. Nepříjemně se v něm potil a měl pocit, že ani opasek a zdobný prsten, které po cestě sehnali, mu nedodaly na důvěryhodnosti. Převlékl se hned po tom, co s bratrem dojedli svou po dlouhé době až nadmíru velkou snídani. Nejdříve zůstal s Jeffem vepředu, kde se